

Sygn. akt I C 422/21 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Danuta Kozikowska

Protokolant: sekretarz sądowy Edyta Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 06 października 2021 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z/s w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

sędzia Danuta Kozikowska

Sygn. akt I C 422/21 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w W. wnosił o zasądzenie od pozwanej M. P. kwoty 2.214,77 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 28 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty. Powód wnosił nadto o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, z uwzględnieniem opłaty od pełnomocnictwa oraz kosztów poniesionych przez powoda w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwana zawarła umowę z wierzycielem pierwotnym – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie handlu energią elektryczną oraz paliwa gazowego. Przedmiotem ww. umowy ze strony wierzyciela pierwotnego była sprzedaż stronie pozwanej energii elektrycznej. W ramach tej umowy pozwanej został przypisany indywidualny numer klienta (...). Wierzyciel pierwotny wykonywał swoje świadczenie zgodnie z umową. Dochodzona pozwem wierzytelność powstała w wyniku nieopłacenia przez pozwaną dokumentów księgowych wystawionych w związku ze świadczeniem przez wierzyciela pierwotnego usług na rzecz pozwanej. Wierzyciel pierwotny zawarł z powodem w dniu 23 września 2020 r. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której powód nabył wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej. O cesji wierzytelności pozwana została poinformowana pismem z dnia 23 października 2020 r. Jednocześnie powód podjął próby polubownego rozstrzygnięcia sporu kierując w dniu 23 października 2020 r. do pozwanej wezwanie do zapłaty. Próby te okazały się bezskuteczne.

Powód wskazał, że na łączną wartość zadłużenia pozwanej w kwocie 2.214,77 zł składały się:

- kwota 2.173,12 zł jako suma niezapłaconych dokumentów księgowych;

- kwota 41,65 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych przez powoda od dnia zawarcia umowy cesji wierzytelności do dnia wytoczenia powództwa.

Pozwana M. P. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że wbrew twierdzeniom powoda zawarła umowę kompleksową na sprzedaż energii elektrycznej nie z (...) sp. z o.o., lecz z (...) w dniu 17 sierpnia 2015 r. Była to umowa kompleksowa na sprzedaż i dystrybucję energii elektrycznej. Przedmiotowa umowa stanowiła o okresie rozliczeniowym 2-miesięcznym i za taki okres wg umowy winny być wystawiane faktury za sprzedaż i dystrybucję energii elektrycznej bez zbędnej zwłoki. Pozwana oświadczyła, że zgodnie z umową przez cały czas dokonywała płatności na rachunek firmy (...). Umowa z powyższą firmą wygasła na mocy kończącego się czasu, na który była zawarta, tj. 36 miesięcy. Pozwana podniosła, że nie chciała kontynuować umowy, ponieważ firma nie wywiązywała się z warunków zawartych w umowie, tj. nie robiła terminowych odczytów licznika wg umownego okresu rozliczeniowego pomimo wielokrotnych próśb. W związku z powyższym pozwana zawarła umowę kompleksową na sprzedaż i dystrybucję energii elektrycznej z firmą (...) S.A. w dniu 15 listopada 2018 r. i od dnia 01 grudnia 2018 r. umowa ta jest czynnie realizowana. Faktury VAT przedłożone przez powoda zostały wystawione w okresie, w którym sprzedawcą był już (...) S.A. Faktury zostały zatem wystawione z bardzo dużym opóźnieniem, co w ocenie pozwanej zostało uczynione celowo, gdyż tak opóźnione wystawienie faktury przesunęło termin wymagalności na niekorzyść konsumenta, co jest niezgodne z prawem. Pozwana podkreśliła, iż dokonywała bieżących wpłat na poczet należności za energię elektryczną i jej dystrybucję. Umowa była kompleksowa, więc rachunek za energię elektryczną i za dystrybucję winien zawierać się w jednym dokumencie. Warunki umowy zawartej z (...) gwarantowały terminowe odczyty licznika i terminowe faktury za energię i jej dystrybucję. Roszczenie dochodzone pozwem w ocenie pozwanej nie jest zasadne i narusza jej prawa jako konsumenta. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, że w jej ocenie celowo wystawiono faktury tak późno, aby wydłużyć termin wymaganej płatności. Termin wymagalności byłby zupełnie inny, gdyby faktury wystawiono zgodnie z umową, która gwarantowała dwumiesięczny okres rozliczeniowy. Pozwana podniosła też, że nie otrzymywała wezwań do zapłaty wskazanych w pozwie przez powoda.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 sierpnia 2015 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. oraz pozwana M. P. zawarły umowę kompleksową dla energii elektrycznej nr (...). Przedmiotem umowy było świadczenie przez sprzedawcę na rzecz pozwanej usługi kompleksowej polegającej na sprzedaży energii elektrycznej oraz zapewnieniu świadczenia usługi dystrybucji energii elektrycznej do lokalu położonego w K. przy ul. (...) w celu zużycia jej w gospodarstwie domowym oraz w pomieszczeniach gospodarczych związanych z jego prowadzeniem niewyposażonych w odrębny układ pomiarowo – rozliczeniowy. Strony ustaliły, że cenę energii elektrycznej, wysokość opłaty z tytułu gwarancji niezmienności ceny energii elektrycznej oraz ewentualne inne opłaty związane ze sprzedażą energii elektrycznej określać będzie oferta promocyjna (...) nr (...) stanowiąca Załącznik nr 3 do Umowy, zaś opłaty z tytułu dystrybucji energii elektrycznej określać będzie aktualna Taryfa (...) dla grupy taryfowej odbiorcy ((...)), której wyciąg stanowił Załącznik nr 4 do umowy. Pozwana zadeklarowała zakup i odbiór energii elektrycznej w ilości (...) rocznie. Okres rozliczeniowy został ustalony na 2 miesiące. Rozliczenia miały się odbywać w oparciu o faktury wystawiane przez sprzedawcę na podstawie danych pomiarowo – rozliczeniowych. Przedmiotowa umowa weszła w życie z dniem jej podpisania przez strony, przy czym rozpoczęcie świadczenia usługi kompleksowej miało nastąpić z dniem 01 listopada 2015 r. Miała obowiązywać przez okres oznaczony od dnia jej podpisania do upływu 36 miesięcy. W umowie zastrzeżono, że po upływie ww. okresu ulegnie ona przedłużeniu na czas nieokreślony, o ile nie zostanie ona wcześniej rozwiązana, w tym na skutek oświadczenia woli jednej ze stron. Warunkiem przedłużenia umowy na czas nieokreślony miała być zgoda pozwanej na takie przedłużenie wyrażona na piśmie lub za pomocą środków porozumiewania się na odległość złożona sprzedawcy nie później niż na 45 dni przed upływem okresu wskazanego powyżej.

/dowód: umowa kompleksowa dla energii elektrycznej nr (...) z załącznikami - k. 13 – 17, 142, zeznania pozwanej M. P. – k. 197 – 198/

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. zmienił nazwę firmy na (...) Sp. z o.o. i swoją siedzibę przeniósł do W..

/dowód: wydruk z centralnej informacji Krajowego Rejestru Sądowego – k. 178 – 193/

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 11 grudnia 2018 r. wystawił przeciwko pozwanej następujące faktury VAT z terminem płatności wyznaczonym na dzień 02 stycznia 2019 roku:

- nr (...) obejmującą okres rozliczeniowy od 01 grudnia 2015 r. do 07 września 2016 r. na kwotę 1.690,03 zł brutto (1.033,30 zł po uwzględnieniu nadpłaty w wysokości 656,73 zł);
- nr (...) obejmującą okres rozliczeniowy od 08 września 2016 r. do 07 listopada 2016 r. na kwotę 445,43 zł brutto (26,81 zł po uwzględnieniu nadpłaty w wysokości 418,62 zł);
- nr (...) obejmującą okres rozliczeniowy od 12 stycznia 2017 r. do 09 marca 2017 r. na kwotę 346,74 zł brutto;
- nr (...) obejmującą okres rozliczeniowy od 10 marca 2017 r. do 09 maja 2017 r. na kwotę 443,81 zł brutto (25,19 zł po uwzględnieniu nadpłaty w wysokości 418,62 zł);
- nr (...) obejmującą okres rozliczeniowy od 10 lipca 2017 r. do 08 września 2017 r. na kwotę 429,07 zł brutto (4,29 zł po uwzględnieniu nadpłaty w wysokości 424,78 zł);
- nr (...) obejmującą okres rozliczeniowy od 09 września 2017 r. do 08 listopada 2017 r. na kwotę 429,69 zł brutto (11,07 zł po uwzględnieniu nadpłaty w wysokości 418,62 zł);
- nr (...) obejmującą okres rozliczeniowy od 11 stycznia 2018 r. do 09 marca 2018 r. na kwotę 486,72 zł brutto;
- nr (...) obejmującą okres rozliczeniowy od 10 marca 2018 r. do 09 maja 2018 r. na kwotę 467,22 zł brutto (51,80 zł po uwzględnieniu nadpłaty w wysokości 415,42 zł);
- nr (...) obejmującą okres rozliczeniowy od 10 lipca 2018 r. do 18 września 2018 r. na kwotę 394,07 zł brutto.

Następnie w dniu 26 stycznia 2019 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawił fakturę VAT nr (...) obejmującą okres rozliczeniowy od 19 września 2018 r. do 13 listopada 2018 r. na kwotę 317,28 zł brutto, a w dniu 03 września 2019 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawił fakturę VAT nr (...) obejmującą okres rozliczeniowy od 14 listopada 2018 r. do 30 listopada 2018 r. na kwotę 97,51 zł brutto. Obydwie ww. faktury zawierały termin płatności wyznaczony na dzień 24 września 2019 roku.

/dowód: faktury VAT – k. 22 – 24, 26 – 27, 32 – 34, 36 – 38, 43 – 45, 50 – 52, 54 – 55, 57 – 59, 61 -62, 64 – 66, 68 – 70/

Pozwana M. P. dokonała na rzecz wierzyciela pierwotnego szeregu płatności w następujących kwotach:

- 450,00 zł w dniu 04 kwietnia 2016 r.
- 300,00 zł w dniu 01 czerwca 2016 r.
- 100,00 zł w dniu 26 sierpnia 2016 r.
- 100 zł w dniu 11 października 2016 r.
- 100 zł w dniu 14 grudnia 2016 r.

- 215,09 zł w dniu 28 stycznia 2017 r.
- 625,00 zł w dniu 19 lutego 2017 r.
- 225,00 zł w dniu 02 kwietnia 2017 r.
- 410,00 zł w dniu 09 kwietnia 2017 r.
- 200,00 zł w dniu 25 maja 2017 r.
- 430,00 zł w dniu 09 czerwca 2017 r.
- 440,00 zł w dniu 11 października 2017 r.
- 440,00 zł w dniu 10 stycznia 2018 r.
- 440,00 zł w dniu 10 lutego 2018 r.
- 200,00 zł w dniu 09 marca 2018 r.
- 250,00 zł w dniu 10 kwietnia 2018 r.
- 250,00 zł w dniu 11 maja 2018 r.
- 100,00 zł w dniu 14 czerwca 2018 r.
- 200,00 zł w dniu 09 września 2018 r.

Płatności te były dokonywane na podstawie nieregularnie otrzymywanych rachunków. Pozwana niejednokrotnie dokonywała też przedpłat w celu uniknięcia zaprzestania dostawy energii elektrycznej przez sprzedawcę.

/dowód: potwierdzenia wykonania przelewów – k. 143 – 161, zeznania pozwanej M. P. – k. 197 – 198/

Umowa kompleksowa dla energii elektrycznej nr (...) z dnia 17 sierpnia 2015 r. została rozwiązana z dniem 01 grudnia 2018 r. i nie została przedłużona na czas nieokreślony.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 23 września 2020 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. i powód (...) z siedzibą w W. zawarły umowę przelewu wierzytelności, na mocy której wierzyciel pierwotny przeniósł na powoda wierzytelności określone w Wykazie Wierzytelności stanowiącym Załącznik Nr 6 do przedmiotowej umowy, w tym między innymi wierzytelności stwierdzone fakturami nr (...).

/dowód: umowa przelewu wierzytelności zawarta w dniu 23.09.2020 roku w W. z załącznikami – k. 71 – 85/

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o dokumenty zawarte w aktach niniejszej sprawy. Autentyczność tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności.

Zaznaczyć należy, że nieistotne dla rozpoznania niniejszej sprawy były przedłożone przez pozwaną dokumenty w postaci umowy kompleksowej dla konsumentów nr (...) zawartej przez nią w dniu 15 listopada 2018 r. z (...) S.A. z siedzibą w G. oraz związanych z tą umową wezwań do zapłaty. Należności dochodzone przez powoda w niniejszej

sprawie dotyczyły bowiem okresu sprzed zawarcia ww. umowy, a zatem nie pokrywały się z okresami rozliczeniowymi wskazanymi w wezwaniach do zapłaty.

Ponadto Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom pozwanej M. P. złożonym na rozprawie w dniu 06 października 2021 r. Zeznania te były spójne i wewnętrznie niesprzeczne, a ponadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym uznanym za wiarygodny. Brak jest zatem podstaw do uznania, że zeznania te zostały przygotowane na potrzeby niniejszego procesu.

W tym miejscu nadmienić należy, że pozwana zaprzeczyła, jakoby otrzymała od powoda przedsądowe wezwania do zapłaty załączone do pozwu i zawarte na k. 8 – 9 i 10 – 12 akt niniejszej sprawy. Powód wbrew swojemu obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. nie wykazał, aby wezwania te zostały pozwanej doręczone czy choćby do niej wysłane, wobec czego okoliczność próby przedsądowego rozwiązania sporu Sąd uznał za nieudowodnioną.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny co do faktu zawarcia między pozwaną M. P. a wierzycielem pierwotnym (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. umowy kompleksowej dla energii elektrycznej nr (...) z dnia 17 sierpnia 2015 r. Poprzez przedłożenie wydruku z centralnej informacji Krajowego Rejestru Sądowego powód wykazał też, że wierzyciel pierwotny zmienił nazwę firmy na (...) Sp. z o.o., a jej siedzibę przeniósł do W.. Pozwana nie kwestionowała również faktu zawarcia między wierzycielem pierwotnym a powodem umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 września 2020 roku, co oznacza, że bezsporna była legitymacja czynna powoda do występowania w niniejszej sprawie.

Istota sporu sprowadzała się zatem do rozpoznania podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Strony wdały się również w spór co do wysokości roszczenia, którą należało zbadać między innymi w oparciu o przedłożone przez pozwaną dowody wpłaty.

Zgodnie z art. 4j ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst ujednolicony Dz.U. z 2021 r. poz. 716) odbiorca paliw gazowych lub energii ma prawo zakupu tych paliw lub energii od wybranego przez siebie sprzedawcy.

Natomiast zgodnie z art. 5 ust. 3 wyżej wskazanej ustawy dostarczanie paliw gazowych lub energii może odbywać się na podstawie umowy kompleksowej zawierającej postanowienia umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji tych paliw lub energii; umowa kompleksowa dotycząca dostarczania paliw gazowych może zawierać także postanowienia umowy o świadczenie usług magazynowania tych paliw, a w przypadku ciepła, jeżeli jest ono kupowane od innych przedsiębiorstw energetycznych, powinna także określać warunki stosowania cen i stawek opłat obowiązujących w tych przedsiębiorstwach.

Podstawowym obowiązkiem stron umowy kompleksowej jest obowiązek spełnienia umówionych świadczeń. Świadczenie sprzedawcy polega na przeniesieniu na odbiorcę własności określonej w umowie ilości paliw gazowych lub energii zgodnej z ustalonymi umownie (lub wynikającymi z odnośnych przepisów) parametrami jakościowymi oraz na ich wydaniu odbiorcy. Świadczenie odbiorcy polega na zapłacie ceny za dostarczone paliwa gazowe lub energię, która to cena zależy zawsze od ilości paliw lub energii pobranych rzeczywiście przez odbiorcę.

Pozwana zawierając z wierzycielem pierwotnym umowę kompleksową dla energii elektrycznej nr (...) zobowiązała się zatem do zapłaty ceny za pobraną energię elektryczną.

Ustawa Prawo energetyczne nie zawiera szczególnych przepisów dotyczących przedawnienia roszczeń, wobec czego podniesiony przez pozwaną zarzut należy rozpatrzyć w oparciu o przepisy Kodeksu cywilnego.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Roszczenie przeciwko odbiorcy o zapłatę ceny za dostarczoną energię elektryczną jest jednocześnie roszczeniem okresowym i związanym z działalnością gospodarczą sprzedawcy, więc wątpliwości nie budzi, że roszczenie to podlega tryletniemu terminowi przedawnienia.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W § 2 ust. 5 umowy kompleksowej dla energii elektrycznej nr (...) zastrzeżono, że „rozliczenia z tytułu świadczenia Usługi Kompleksowej odbywać się będą w okresach rozliczeniowych wskazanych w niniejszej Umowie, skorelowanych z okresami rozliczeniowymi wynikającymi z Taryfy (...) dla grupy taryfowej Odbiorcy, w oparciu o faktury wystawiane przez Sprzedawcę na podstawie danych pomiarowo – rozliczeniowych przekazanych Sprzedawcy przez (...). Szczegółowe warunki rozliczeń określają OWU”.

Wymagalność roszczenia o zapłatę ceny energii elektrycznej zgodnie z postanowieniami umownymi uzależniona była zatem od wystawienia przez sprzedawcę faktury. Najwcześniejszym możliwym terminem na wystawienie faktury był dzień otrzymania przez niego danych pomiarowo – rozliczeniowych przez (...), które zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego powinno nastąpić niezwłocznie po zakończeniu każdego z 2-miesięcznych okresów rozliczeniowych. W związku z powyższym w ocenie Sądu za początek daty wymagalności roszczenia o zapłatę ceny za każdy okres rozliczeniowy powinien być uznany koniec danego okresu rozliczeniowego, a nie termin płatności wskazany w fakturze VAT. Przyjęcie odmiennej koncepcji, zgodnie z którą sprzedawca ma prawo wystawić fakturę i zażądać zapłaty w praktycznie nieokreślonym czasie od momentu pobrania energii elektrycznej przez odbiorcę byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, ponieważ umożliwiłoby sprzedawcy informowanie odbiorcy o wysokości należności nawet wiele lat po wygaśnięciu umowy, co prowadziłoby do nieuzasadnionej kumulacji opłat za wiele okresów rozliczeniowych, które to opłaty co do zasady powinny być regulowane okresowo. Stanowiłoby to niewątpliwie pokrzywdzenie odbiorcy jako konsumenta.

Istotnym jest również, że aktualne brzmienie art. 118 k.c. zostało wprowadzone przez ustawę o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 13 kwietnia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r., poz. 1104). Zgodnie z art. 5 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy przepisy w nowym brzmieniu stosuje się do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (tj. 09 lipca 2018 r.) i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych.

Rozpoczęcie świadczenia Usługi Kompleksowej zgodnie z § 3 ust. 2 umowy miało nastąpić z dniem 01 listopada 2015 r., więc koniec pierwszego okresu rozliczeniowego powinien przypaść na dzień 31 grudnia 2015 r. Gdyby wierzyciel pierwotny wystawił fakturę VAT w tym dniu jako w najwcześniejszym możliwym terminie, to stwierdzona tą fakturą należność przedawniłaby się z dniem 31 grudnia 2018 r. Wynika z tego, że żadna należność wynikająca z przedmiotowej umowy kompleksowej nie była jeszcze przedawniona w dniu 09 lipca 2018 r., więc rozstrzygnięcie podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia należy oprzeć na brzmieniu art. 118 k.c. po nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Natomiast zgodnie z pkt 2 ww. przerwanie biegu przedawnienia stanowi również uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

W niniejszej sprawie pierwszym przerwaniem biegu przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda było wniesienie pozwu do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 27 stycznia 2021 r., które zostało umorzone postanowieniem Referendarza sądowego z dnia 19 marca 2021 r., sygn. akt VI Nc-e 112628/21. Powód wbrew swojemu

obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. nie wykazał, aby on lub wierzyciel pierwotny podejmowali jakiegokolwiek wcześniejsze próby przerwania biegu przedawnienia.

Wobec powyższego Sąd dokonał oceny, czy roszczenie dochodzone pozwem w jakiegokolwiek części uległo przedawnieniu przed dniem 27 stycznia 2021 r. Dla oceny tej nie miały znaczenia dokonane przez pozwaną wpłaty, ponieważ z tytułów przelewów nie wynika, którego okresu rozliczeniowego dotyczyły, co uniemożliwia zaklasyfikowanie ich jako uznanie roszczenia za jakiegokolwiek konkretny okres.

Przedawnieniu z dniem 31 grudnia 2019 r. uległy zatem należności stwierdzone fakturami nr (...), które obejmowały okresy rozliczeniowe za 2016 r. (przy założeniu, że sprzedawca będący wierzycielem pierwotnym zgodnie z art. 120 § 1 zd. 2 k.c. powinien wystawi fakturę niezwłocznie po zakończeniu danego okresu). Z dniem 31 grudnia 2020 r. uległy przedawnieniu należności stwierdzone fakturami nr (...), które obejmowały okresy rozliczeniowe z 2017 r.

Niezależnie od powyższego Sąd miał również na uwadze, że powód nie wykazał nabycia od wierzyciela pierwotnego należności wynikających z wszystkich faktur, które wskazał jako podstawę dochodzonego roszczenia. Przedłożony wraz z pozwem wyciąg z Załącznika nr 6 do Umowy Przelewu Wierzytelności z dnia 23.09.2020 r. zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) nie wymienia faktur nr (...) ani (...). Powód nie wykazał zatem swojej legitymacji czynnej w tym zakresie.

Reasumując, powód udowodnił nabycie nieprzedawnionych należności jedynie z dwóch faktur, tj. (...) i (...). Zasadzeniu od pozwanej stwierdzonych tymi fakturami kwot stał jednakże na przeszkodzie fakt, że roszczenie powoda jest nienależycie udowodnione co do wysokości.

Przede wszystkim wierzyciel pierwotny wbrew postanowieniom umownym z niewiadomych przyczyn wystawił fakturę nr (...) za okres od 01 grudnia 2015 r. do 07 września 2016 r., a więc za ponad 9 miesięcy, mimo iż okres rozliczeniowy powinien wynosić 2 miesiące. Ponadto powód nie przedłożył żadnego rozliczenia dokonanych przez pozwaną wpłat. Nie wyjaśnił też, skąd wzięły się wskazywane w niektórych fakturach nadpłaty. Wobec podniesionego przez pozwaną zarzutu systematycznego i terminowego regulowania należności powód zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodowego powinien przedstawić, w jaki sposób zostały zaksięgowane dokonane przez pozwaną wpłaty, czego nie uczynił. W piśmie procesowym z dnia 30 sierpnia 2021 r. powód ograniczył się jedynie do ogólnikowego i lakonicznego stwierdzenia, że po dokonaniu rozliczeń i wpłat Powód dokonał reasumpcji wystawionych fv i anulował część wpłat. Niemniej nie zostały należności dochodzone w niniejszym postępowaniu. Powód nie przedłożył więc żadnych dowodów umożliwiających Sądowi zweryfikowanie poprawności wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne a contrario oddalił powództwo w całości jako niewykazane co do wysokości, częściowo przedawnione i oparte na niepełnej legitymacji czynnej powoda, o czym orzeczono w sentencji wyroku. Powodowi jako stronie przegrywającej niniejszy proces nie przysługuje od pozwanej zwrot kosztów procesu.

sędzia Danuta Kozikowska